

говата душа, изъ неговата кръвъ, било да е тази въбра съобразна съ божие откровение, било тя да е противна на това божие откровение; или който не е родомъ българинъ няма да се спаси, понеже изъ душата, изъ кръвта на неговий гений не е израснала българската църква, българскитъ „вървания“ не сж частъ отъ него!

И тая тъй ограничена църква е „всепръсвещенна“.

Какъ? въ *учението* си ли? въ *наредбитъ* си ли? *Водителитъ* ли? *воденитъ* ли? сѣставляватъ едно нѣщо тъй прѣвъзходно, идеално добро?

Не ни се казва подробно.

Не чакатъ отъ мене да говоря за личноститъ и да дира изъ живота на духовни хора.

А да търся какъ върви християнскій животъ въ всичкитъ енории на „българската национална църква“, то би било една ужасно дълга статистика¹⁾.

Но нуждно е пакъ да знаемъ защо българската национална църква, заслужава тѣзи извънредни хвалби.

¹⁾ За такъвъ трудъ едвамъ сж направени нѣколко приготвителни издирвания отъ отдѣлни личности въ разни писма и дописки до редакцията на „Църков. Вѣстн.“, като напримѣръ въ „Църк. В.“, 1905, бр. 38 и 39, стр. 467—30 септ. — Въ Кривненската еноѣя, която брой 1440 жители, прѣзъ м. августъ, 870 души сж посѣтили църквата; но прѣзъ м. юлий е имало само 381 посещения на църквата. Прочее, 1059 никакъ не сж ходили на църква отъ цѣлий мѣсець. При все това, намиратъ че то е доста, понеже пишатъ „Блазе на тия християне, Христово Стадо, което върви по гласа на пастиря си!“ (Прѣзъ м. августъ 2 пѣти е имало проповѣди).

Жалко е сжщо, че въ тази голѣма енория, понеже „нѣма ~~из~~повѣдникъ“, които желаятъ да се причастятъ, поканватъ се „поне да дойдатъ на вѣчерня, срѣщу дѣня, когато ще се причастиятъ“. А „които не дойдатъ на вечерня, освѣтъ по уважителни причини, не ше се причастиятъ“. Богословието нигдѣ не казва, че присѣтствуване на една вѣчерня може да замѣства изповѣдта. А да се причасти който да е християнинъ, безъ изповѣдъ — уважителнитъ причини сж твърдѣ рѣдки — това не е много християнско нѣщо. Св. Ап. Павелъ пише: „Да изпитва чловѣкъ себе си и така да яде отъ хлѣбътъ и да пие отъ чашата“ (II Кор. XI. 28).